

Biblioteka
HOROR

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Guillermo Del Toro and Chuck Hogan
“THE NIGHT ETERNAL”

Copyright © 2011 Guillermo Del Toro and Chuck Hogan
Published by arrangement with HarperCollins Publishers
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-220-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Giljermo del Toro
i Čak Hogan

VEČITA NOĆ

Treća knjiga trilogije *Soj*

Prevela
Maja Kostadinović

Čarobna
knjiga

Za moje roditelje.
Sad znam koliko je vaš posao bio težak.
GDT

Za Šarlot, zauvek.
ČH

KIŠA PEPELA

Izvod iz dnevnika Efraima Gudvedera

Okupili su ih drugog dana tame. Najbolje i najpametnije: sve moćne, bogate i uticajne.

Zakonodavce i predsednike izvršnih odbora, tajkune i intelektualce, buntovnike i javne, poštovane ličnosti. Nikoga od njih nisu preobrazili; pobili su ih, uništili. Njihovo pogubljenje je bilo brzo, javno i brutalno.

Osim nekoliko stručnjaka iz svake discipline, sve vođe su eliminisane. Osuđenici su izmarširali iz Rečne kuće, Dakote, Beresforda i slično. Svi su pohvatani i sabijeni na velikim prostorima za okupljanje širom sveta, poput Nacionalnog šetališta u Vašingtonu, Ulice Nanking u Šangaju, Crvenog trga u Moskvi, Stadiona u Kejptaunu i Central parka u Njujorku. Tamo su ih se otarasili u naletu užasnog, razmetljivog krvo-prolića.

Priča se da je preko hiljadu strigoja besnelo niz Aveniju Leksington, pretresajući sve zgrade koje okružuju Gramersi park. Ponude u novcu i uslugama naletele su na odbijanje. Meke, manikirane ruke su preklinjale. Tela su im se grčila dok su visili sa stubova za uličnu rasvetu duž Avenije Medison. Pogrebne lomače visoke šest metara spaljivale su preplanula, negovana tela na Tajms skveru. Mirišući poput roštilja, elita Menhetna je osvetljavala prazne ulice, zatvorene radnje s natpisima SVE MORA DA SE RASPRODA i tihe LED megakrane.

Gospodar je navodno proračunao pravi broj, tačan odnos snaga vampira neophodan da se uspostavi dominacija a da se pritom ne preoptereti zaliha krvi; pristup mu je zaista bio metodičan i krajnje matematički. Stari i bolesni takođe su okupljeni i eliminisani. Bila je to čistka, puč. Istrebljena je otprilike trećina ljudske populacije tokom sedamdeset dva sata, koliko je prošlo od događaja koji je postao poznat pod nazivom „Nulta noć“.

Horde su preuzele kontrolu na ulicama. Plima čudovišta je nadvladala specijalne antiterorističke jedinice policije i jedinice za suzbijanje nemira, kao i vojsku.

Gospodarev plan je postigao silovit uspeh. Na brutalno darvinovski način, Gospodar je odabrao preživjele prema sposobnosti povinovanja i pokornosti. Sve jača sila čudovišta bila je zastrašujuća. Pošto su Drevni uništeni, njegova kontrola nad hordom – a preko nje i nad svetom – proširila se i postala prefinjenija. Strigoji više nisu lutali ulicama poput besnih zombija, uništavajući i hraneći se po volji. Kretali su se koordinisano. Poput pčele u košnici ili mrava u mravinjaku, svako je imao jasno određenu ulogu i odgovornost. Bili su Gospodareve oči na ulicama.

U početku, dnevna svetlost je sasvim nestala. Nekoliko sekundi bledih zraka moglo se nazreti kad je sunce u zenitu; osim toga, tama je bila neprestana. Sad, dve godine kasnije, sunce se probija kroz otrovnu atmosferu samo dva sata dnevno, ali bleđa svetlost koju odaje nije ništa u poređenju sa sunčevim zracima koji su nekad grejali Zemlju.

Strigoja je bilo posvuda, poput paukova ili mrava. Vodili su računa o tome da se preživeli zaista uklapaju u rutinu...

Ipak, najšokantnije od svega je bilo to što su se stvari zapravo malo promenile. Gospodar je dobro iskoristio društveni kaos tokom prvih nekoliko meseci. Nestašica – hrane, čiste vode, sanitarno-zdravstvenih ustanova i policije – toliko je terorizala stanovništvo da su ljudi, nakon što je infrastruktura

obnovljena i uveden program sledovanja hrane i nakon što je iznova izgrađena strujna mreža odagnala tamu duge noći, regovali zahvalno i poslušno. Marvi se mora vratiti red i rutina – nedvosmislena struktura moći – kako bi se predala.

Za manje od dve nedelje, većina sistemâ je ponovo uspostavljena. Voda, struja... kablovska televizija je puštala reprize, bez reklama. Sport, vesti, sve se ponavljalo. Ništa novo nije stvarano. I ljudima se to... dopadalo.

Brz prevoz je bio prioritet u novom svetu, pošto su lični automobili bili veoma retki. Kola su potencijalne bombe i za njih nema mesta u novoj, strogo kontrolisanoj državi. Automobili su oduzimani i uništavani. Sva vozila na ulici pripadala su javnim službama: policiji, vatrogascima, gradskoj čistoći – sve te službe bile su u operativnom stanju i u njima su radili pokorni ljudi.

Avioni su doživeli istu sudbinu. Jedinu aktivnu flotu je kontrolisala Multinacionalna korporacija Stounhart, čiji je stisak nad distribucijom hrane, struje i vojne industrije Gospodar iskoristio tokom preuzimanja planete. Flotu je činilo oko sedam procenata aviona koji su nekada krstarili svetskim nebom.

Srebro je stavljeno van zakona i postalo valuta za razmenu, veoma poželjna i razmenljiva za kupone ili tačkice za hranu. Za odgovarajuću količinu, čovek je mogao da kupi oslobođenje s farme za sebe ili voljenu osobu.

Farme su bile jedina potpuno drugačija stvar u novom svetu, kao i činjenica da nije postojao obrazovni sistem. Nema više škole, čitanja, razmišljanja.

Obore i klanice je bez prestanka održavalo ljudstvo. Obučeni čuvari i stočari snabdevali su strigoje neophodnim hranljivim sastojcima. Brzo je uspostavljen nov klasni sistem, sistem bioloških kasta: strigoji su najviše voleli B-pozitivnu, mada su mogli da uzimaju bilo koju krvnu grupu. Međutim, B-pozitivna je ili obezbeđivala dodatnu korist – poput mleka različitog

kvaliteta – ili je bolje zadržavala ukus i kvalitet van tela i bila bolja za pakovanje i čuvanje. Oni koji nisu imali B-pozitivnu krvnu grupu bili su radnici, farmeri, pravi prašinar. B-pozitivni su bili poput najfinijeg komada govedine. Bili su negovani, dobijali su beneficije i hranu. Čak su dobijali duplu dozu sunčanja u UV kampovima, kako bi vitamin D uhvatio koren. Njihova dnevna rutina, hormonska ravnoteža i reprodukcija sistematski su regulisane kako bi se nosile s potražnjom.

Tako je bilo. Ljudi su išli na posao, gledali TV, jeli obroke i odlazili na spavanje. Ali u tami i u tišini su plakali i prevrtali se, bolno svesni toga da ljudi koje poznaju, oni koji su im bliski – pa čak i oni s kojima dele krevet – mogu iznenada nestati, da ih može prožderati betonska struktura najbliže farme. Grizli su usne i prolivali suze, jer nisu imali izbora do da se pokore. Uvek je neko drugi (roditelji, braća i sestre, deca) zavisio od njih. Uvek im je neko drugi obezbeđivao dozvolu za strah, blagoslov kukavičluka.

Ko bi sanjao da ćemo se s nostalgijom osvrtni na burne devedesete i prve godine novog milenijuma. Na vreme previranja, političke sitničavosti i finansijskih prevara koje su prethodile kolapsu svetskog poretka... bilo je to zlatno doba u poređenju sa ovim. Izgubljeno je sve što smo bili – društvena forma i red onakvi kakvim su ih naši preci shvatali. Postali smo stado. Postali smo marva.

Mi koji smo još živi, ali se nismo pridružili sistemu... postali smo anomalija... Mi smo gamad. Strvožderi. Lovina.

I nemamo čime da se borimo...

Ulica Kelton, Vudsajd, Kvins

U daljini se zaorio vrisak i doktor Efraim Gudveder se prenuo. Poskočio je na sofi, okrenuo se na leđa i seo. U jednom tečnom, silovitom pokretu zgrabio je izlizanu kožnu dršku mača koja je stršila iz ranca na podu pokraj njega i zamahnuo kroz vazduh sečivom od raspevanog srebra.

Njegov ratni poklič, promukao i iskrivljen, odbegao iz košmara, naglo se prekinuo. Sečivo mu je zatreperilo ne naišavši na otpor.

Bio je sam.

Kelina kuća. Njena sofa. Poznate stvari.

Dnevna soba njegove bivše žene. Vrisak je zapravo bila sirena u daljini koju je usnuli um pretvorio u ljudski jauk.

Ponovo je sanjao. O vatri i oblicima – nejasnim, ali svakako ljudskim – sačinjenim od zaslepljive svetlosti. Temperatura paljenja. Bio je u snu i ti oblici su se rvali s njim pre nego što je svetlost sve satrla. Uvek se budio uzrujan i iscrpljen, kao da se fizički borio s protivnikom. San je dolazio niotkud. Sanjario bi krajnje domaće prizore – piknik, gužvu u saobraćaju, dan u kancelariji – a zatim bi svetlost zasjala i sve uništila, a pojavile bi se srebrnaste figure.

Slepo je posegnuo ka svojoj torbi sa oružjem – preoblikovanoj torbi za bejzbol opremu, ukradenoj pre više meseci s visoke police u ispreturanoj radnji „Models“ u Aveniji Fletbuš.

U Kvinsu je. Okej. *Okej*. Sećanje mu se vratilo – praćeno prvim žiganjem mamurluka zbog kojeg mu se stezala vilica. Ponovo je izgubio svest. Još jedna opasna terevenka. Vratio je mač u torbu, a zatim se okrenuo na leđa držeći glavu šakama poput kristalne kugle koju je pažljivo podigao s poda. Kosa mu je delovala žilavo i čudno, glava mu je pulsirala.

Pakao na zemlji. Tako je. Zemlja prokletih.

Realnost je zlobna kučka. Probudio se u košmaru. Još je živ – još je čovek – što i nije mnogo, ali jeste najbolje što se može očekivati.

Samo običan dan u paklu.

Poslednje čega se iz košmara seća, fragment sna koji mu se zadržao u svesti poput lepljive posteljice jeste slika Zaka oblivenog vreloom srebrnom svetlošću. Ovog puta je temperatura paljenja krenula iz njegovog oblika.

„Tata...“, rekao je Zak i pogledao Efa u oči – tada je svetlost spržila sve.

Zadrhtao je zbog tog sećanja. Zašto ne može da pronade predah od ovog pakla u svetu snova? Zar ne bi trebalo tako da bude? Zar snovi o letu i begu ne bi trebalo da uspostave ravnotežu prema užasnom postojanju? Šta bi dao za san čiste sentimentalnosti, kašiku meda za svoj um.

Ef i Keli, samo što su završili koledž, lutaju ruku pod ruku kroz buvlju pijacu u potrazi za jeftinim nameštajem i sitnicama za svoj prvi stan...

Tek prohodali Zak se gega kroz kuću, tabanajući debeljuškastim nogama, mali šef u pelenama...

Ef, Keli i Zak za stolom, sede prekrštenih ruku pred punim tanjirima i čekaju da se Zi izbori sa opsesivno temeljnim izgovaranjem molitve.

Umesto toga, Efovi snovi su poput loše snimljenih snaf filmova¹. Poznata lica iz prošlosti – neprijatelje, poznanike

¹ *Snuff film* – žanr u kojem se snima pravo ubistvo ili smrt, bez specijalnih efekata. Komercijalni snaf filmovi smatraju se urbanom legendom. (Prim. prev.)

i prijatelje – jure i odnose dok on gleda, nesposoban da ih dosegne, da im pomogne, pa čak i da skrene pogled.

Seo je, a zatim se smirio i ustao držeći se jednom rukom za sofu. Iz dnevnog boravka je krenuo ka prozoru koji gleda na zadnje dvorište. Nedaleko se nalazi aerodrom Lagvardija. Prizor aviona i udaljena rika mlaznog motora sada su izazivali čuđenje. Svetla nisu kružila nebom. Sećao se 11. septembra 2001. godine i toga kako je prazno nebo tada delovalo nadrealno. Laknulo mu je kad su avioni ponovo uzleteli nedelju dana kasnije. Sad nije bilo olakšanja. Nije bilo vraćanja u normalu.

Pitao se koliko je sati. Biće da je jutro, zaključio je prema sopstvenom dvadesetčetvoročasovnom ciklusu koji ga polako izdaje. Bilo je leto – prema starom kalendaru – sunce je trebalo da se nalazi visoko na nebu i da nemilosrdno prži.

Umesto toga, prevladala je tama. Uništen je prirodan redosled smenjivanja noći i dana, možda zauvek. Sunce je zaklonio mračan veo pepela koji pluta po nebu. Nova atmosfera se sastoji od krša koji su stvorile nuklearne eksplozije i vulkanske erupcije širom planete: plavo-zelena bombona u omotu od otrovne čokolade. Zgusnula se u debeli izolacioni omotač, zapečativši tamu i hladnoću unutra, a svetlost sunca napolju.

Večna noć. Planeta se pretvorila u bezbojan truli pakao prepun inja i agonije.

Savršena ekologija za vampire.

Prema poslednjim vestima koje su išle uživo i koje su davno cenzurisane, ali koje se razmenjuju preko interneta poput pornića, ovi postkataklizmični uslovi vladaju svuda po svetu. Izveštaji očevidaca govorili su o potamnjenju neba, crnoj kiši, zloslutnim oblacima koji se skupljaju, ali se nikad ne razilaze. S obzirom na rotaciju planete i kretanje vetra, polovi su – zaleđeni sever i jug – teoretski jedina mesta

na Zemlji koja i dalje redovno, sezonski obasjava sunčeva svetlost... mada niko nije sasvim siguran u to.

Opasnost od zaostale radijacije nakon nuklearnih eksplozija i topljenja jezgara nuklearnih reaktora najpre je bila žestoka. Posebno je bilo katastrofalno oko raznih „nultih tačaka“. Ef i ostali su skoro dva meseca proveli pod zemljom, u tunelima ispod reke Hadson, i zbog toga su pošteđeni kratkoročnih posledica radioaktivnih padavina. Ekstremni meteorološki uslovi i atmosferski vetrovi razneli su štetu preko prostranih oblasti, što je možda doprinelo raspršivanju radioaktivnosti; topljenje jezgara su potisnule žestoke oluje nastale usled nasilnih promena u ekosistemu, što je takođe oslabilo radijaciju. Posledice radioaktivnih padavina slabile su eksponencijalno. Kratkoročno posmatrano, oblasti koje nisu pretrpele direktno izlaganje za šest nedelja su postale bezbedne za putovanje i dekontaminaciju.

Dugoročne posledice će tek nastupiti. Odgovori na pitanja o plodnosti, genetskim mutacijama, povećanom broju obolelih od raka moraće da sačekaju. Međutim, tu veoma realnu brigu zasenjivala je trenutna situacija: dve godine nakon nuklearne katastrofe i preuzimanja sveta od strane vampira, svi strahovi su bili neposredni.

Pisak sirene je utihnuo. Taj sistem upozorenja koji treba da odbije nametljivce i prizove pomoć još se uključivao s vremena na vreme – mada znatno ređe nego tokom prvih meseci, kad su sirene zavijale konstantno, uporno, poput vrisaka agonije umiruće rase. Još jedan ostatak civilizacije koja polako iščezava.

Nakon što je alarm utihnuo, Ef je osluškivao dolaze li nametljivci. Kroz prozore, uspinjući se iz memljivih podruma, spuštajući se s prašnjavih tavana – vampiri su nadirali kroz svaki otvor i bezbedno skrovište nije postojalo. Čak i tokom onih nekoliko sati sunčeve svetlosti svakog dana – bledog i nejasnog utočišta bolesne nijanse ćilibara – vrebale su mno-

ge opasnosti. U tom periodu je uveden policijski čas za ljude. Za Efa i ostale, to je bilo najbolje vreme za pokret – tad su bezbedni od direktnog sukoba sa *strigojima* – ali to je i najopasnije vreme zbog radoznalih pogleda i prismotre ljudskih simpatizera koji traže način da poboljšaju svoj položaj.

Ef je naslonio čelo na prozor. Hladno staklo je blagotvorno delovalo na njegovu vrelu kožu i pulsiranje u glavi.

Najgore je biti upućen. To što je neko svestan ludila ne čini ga manje ludim. Svest da se daviš ne spasava te od davljenja – samo povećava paniku. Strah od budućnosti i sećanje na bolju, svetliju prošlost predstavljali su izvor Efove patnje koliko i sama vampirska napast.

Bila mu je potrebna hrana, proteini. U kući nije bilo ničega; počistio je svu hranu – i alkohol – pre mnogo meseci. Čak je pronašao i tajnu zalihu keksa u Metovom ormaru.

Povukao se od prozora i okrenuo se ka sobi i kuhinji iza nje. Pokušao je da se seti kako je dospeo tu, i zašto. Ugleđao je tragove noža na zidu, tamo gde je oslobodio momka svoje bivše žene odsekavši glavu nedavno preobraženom stvorenju. To se dogodilo tokom ranih dana ubijanja, kad je usmrćivanje vampira bilo zastrašujuće koliko i pomisao da možeš biti preobražen u jednog od njih. Čak i kad je dotični vampir bio momak njegove bivše žene, čovek koji je namerio da zauzme Efovo mesto i postane najbitnija muška figura u Zakovom životu.

Međutim, taj refleksni grč ljudske moralnosti odavno je nestao. Svet se promenio i doktor Efraim Gudveder, nekadašnji istaknuti epidemiolog iz Centra za kontrolu bolesti, takođe se promenio. Virus vampirizma je kolonizovao ljudsku rasu. Ta kuga je porazila civilizaciju u državnom udaru zastrašujuće virulencije i nasilja. Pobunjenici – tvrdooglavi, moćni i snažni – u najvećoj meri su uništeni ili preobraženi, pošto su prepustili krotkima, poraženima i uplašenima da izvršavanju Gospodareva naređenja.

Ef se vratio do svoje torbe za oružje. Iz uskog džepa s rajsferšlusom, u kojem treba da stoje rukavice za bejzbol ili znojnice, izvadio je svoju „moleskin“ beležnicu. U poslednje vreme nije pantio ništa ako to ne bi zapisao u svoj dronjavi dnevnik. Tu je zapisivao sve, od transcendentalnog do banalnog. Sve se mora zabeležiti. Radio je to kompulzivno. Dnevnik je zapravo bio dugo pismo njegovom sinu Zaku. Ostavljao je zapis o potrazi za svojim jedincem. Beležio je svoja opažanja i teorije o vampirskoj pretnji. Kao naučnik, prosto je zapisivao podatke i fenomene.

U isto vreme, to je bila korisna vežba koja mu je pomagala da zadrži ostatke duševnog zdravlja.

Rukopis mu je postao toliko zbijen tokom protekle dve godine da je jedva bio kadar da pročita sopstvene zapise. Svakog dana je zapisivao datum, zato što je to bio jedini pouzdan način praćenja protoka vremena, u nedostatku pravog kalendara. To, doduše, nije bilo naročito bitno – osim danas.

Naškrabao je datum, a zatim mu je srce brže zakucalo. Naravno. To je to. Zato se ponovo vratio ovamo.

Danas je Zakov trinaesti rođendan.

IZA OVE TAČKE VAM NEMA ŽIVOTA, upozoravao je znak zakačen na vrata na spratu, ispisan magičnim flomasterima, ukrašen nadgrobnim spomenicima, skeletima i krstovima. Nacrtan je mladom rukom, kad je Zak imao sedam ili osam godina. Njegova soba se u suštini nije promenila otkako je poslednji put bio tu. Kao ni sobe ostale nestale dece. Predstavljale su simbol zaustavljanja vremena u srcima roditelja.

Ef se stalno vraćao u sobu, poput ronioca koji se iznova vraća na potopljenu olupinu. Sveti muzej; svet sačuvan onakav kakav je nekad bio. Prozor u prošlost.

Seo je na krevet, osetivši dobro poznato ugibanje dušeka, osluškujući njegovu utešnu škripu. Dotakao je sve u prostoriji, sve što je dečak doticao tokom života. Postao je kurator te

sobe; poznavao je svaku igračku, figuru, novčić, pertlu, svaku majicu i knjigu. Odbijao je pomisao da se valja u tuzi. Ljudi ne posećuju crkve, sinagoge i džamije da bi tugovali, posećuju ih radi vere. Zakova soba sad je hram. Tu je, i samo tu, Ef osećao mir i potvrdu unutrašnje rešenosti.

Zak je još živ.

To nije spekulacija. To nije slepa vera.

Ef zna da je njegov dečak živ i da još nije preobražen.

U prošlosti – dok je svet drugačije funkcionisao – roditelji nestalog deteta imali su kome da se obrate. Tešilo ih je postojanje policijskog istražnog postupka, saznanje da stotine, ako ne i hiljade ljudi saosećaju s njihovom nesrećom i aktivno pomažu u istrazi.

Ova otmica se dogodila u svetu bez policije, bez ljudskih zakona. Ef je znao identitet bića koje je otelo Zaka. Stvorenje je nekad bilo njegova majka – da. Ona je počinila otmicu. Međutim, na to ju je primorao veći entitet.

Kralj vampira, Gospodar.

Ali Ef nije znao zašto je Zak otet. Da bi time povredili Efa, naravno. I da bi njegova majka zadovoljila poriv da poseti „Voljene“, to jest bića koja je volela tokom života. Podmukla epidemiologija širenja virusa u vampirskoj izopačenosti ljudske ljubavi. Ako ih pretvorite u *strigoje*, zauvek ih vezujete za sebe, za postojanje van iskušenja i patnji koje podrazumeva bitisanje ljudskog bića, izmetanje u biće koje ima samo primarne potrebe poput hranjenja, širenja i preživljavanja.

Zato je Keli (stvar koja je nekad bila Keli) postala fizički usredsređena na dečaka i zato je, uprkos Efovim naporima, uspela da ga ukrade.

Isti taj sindrom, ta ista opsesivna strast za preobražavanjem najbližih, potvrdio je Efu da Zak nije promenjen. Da su Gospodar ili Keli popili dečaka, Zak bi se kao vampir sigurno vratio po Efa. Strah od suočavanja s nemrtvim sinom progoni ga već dve godine i šalje ga sve dublje u spiralu očaja.

Ali zašto? Zašto Gospodar nije preobrazio Zaka? Za šta ga čuva? Da bude potencijalni keč iz rukava protiv Efa i pokreta otpora čiji je on deo? Ili iz nekog još zlokobnijeg razloga koji Ef ne može – niti se usuđuje – da zamisli?

Obuzela ga je jeza pred tom dilemom. Ranjiv je kad je njegov sin posredi. Efova slabost je jednaka njegovoj snazi: nije mogao da se odrekne sina.

Gde je Zak u ovom trenutku? Da li je negde zatvoren? Da li ga muče zbog toga što je sin svog oca? Slične misli neprestano su rovarile po Efovom umu.

Najviše ga je uznemiravalo neznanje. Ostali – Fet, Nora, Gas – mogli su da se prepuste otporu u potpunosti, da uposle svu svoju energiju i fokus, upravo zbog toga što njihovi Voljeni nisu taoci u ovom ratu.

Redovno posećivanje te sobe pomagalo je Efu da se oseti manje usamljeno u svetu prokletih. Međutim, današnji obilazak je imao suprotno dejstvo. Nikad nije bio usamljen kao ovog trenutka na ovom mestu.

Ponovo se setio Meta, momka svoj bivše supruge – onog kojeg je ubio u prizemlju – i toga kako je opsesivno razmišljao o njegovom sve većem uticaju na Zakovo odgajanje. Sad je – svakog dana, svakog sata – morao da razmišlja o paklu u kojem dečak živi, pod vlašću pravog čudovišta.

Potpuno savladan, zgađen i znojav, Ef je u dnevnik naškrabao pitanje koje se protezalo kroz čitavu beležnicu, poput koana²:

Gde je Zak?

Kao što je običavao, prelistao je nekoliko poslednjih unosa. Ugledao je zapis o Nori i pokušao da razabere svoj rukopis.

„Mrtvačnica.“ „Sastanak.“ „Kreni kad izađe sunce.“

Ef je žmirnuo, pokušavajući da se seti – dok ga je osećaj zebnje obuzimao. Trebalo je da se sastane s Norom i gospo-

² Koan u zen-budizmu predstavlja zagonetku ili paradoks kojim se želi pokazati neadekvatnost logičkog razmišljanja. (Prim. prev.)

dom Martinez u staroj kancelariji glavnog medicinskog istražitelja. Na Menhetnu. Danas.

Sranje.

Zgrabio je torbu i, uz zveket srebrnih sečiva, zabacio drške preko leđa dok su mu rukohvati mačeva virili iznad ramenâ poput antena umotanih u kožu. Dok je izlazio, brzo je pogledao unaokolo i ugledao staru „transformers“ igračku pored CD plejera na Zakovom stolu. Sajdsvajp, ako se dobro seća iz vremena kad je čitao Zakove knjige sa šematskim prikazima Autobota. Bio je to Efov poklon za rođendan, od pre samo nekoliko godina. Jedna od Sajdsvajpovih nogu je visila, prepukla od preterane upotrebe. Ef je manipulisao rukama, prisećajući se kako je Zak bez napora „transformisao“ igračku iz automobila u robota i obrnuto, poput velikog majstora Rubikove kocke.

„Srećan rođendan, Zi“, prošaputao je Ef pre nego što je stavio slomljenu igračku u torbu za oružje i krenuo ka vratima.

Vudsajd

Nekadašnja Keli Gudveder stigla je pred svoj nekadašnji dom u Ulici Kelton svega nekoliko minuta nakon što je Ef otišao. Pratila je čoveka – svog Voljenog – otkako je uhvatila njegove krvne otkucaje pre petnaestak minuta. Međutim, kad se nebo razvedrilo za sredinu dana – dva do tri sata blede ali opasne sunčeve svetlosti koja se probija kroz guste oblake tokom svake planetarne rotacije – morala je da se povuče pod zemlju, gubeći vreme. Sad je bila blizu.

S njom su bila dva crnooka osetivača – deca koju je oslepila solarna okluzija koja se podudarila s Gospodarevim dolaskom u Njujork. Gospodar ih je kasnije lično preobrazio, a sad ih je darovao poboljšanom percepcijom sekundarnog vida – mali i

brzi, skakutali su duž trotoara i preko napuštenih automobila poput gladnih paukova. Nisu ništa videli, ali osećali su sve.

Obično bi Kelina usađena sklonost prema Voljenima bila dovoljna za praćenje i pronalaženje njenog bivšeg muža. Ali Efov signal je oslabljen i iskrivljen delovanjem etanola, stimulansa i sedativa u njegovom nervnom sistemu i krvotoku. Opijanje je dovodilo sinapse u stanje konfuzije, usporavalo protok i služilo za skrivanje signala, poput smetnji na radio-signalu.

Gospodar se posebno interesovao za Efraima Gudvedera, naročito za praćenje njegovog kretanja kroz grad. Zato je stvor poslao osetivače – nekada brata i sestru, a sad maltene identične nakon što su odbacili kosu, genitalije i druge odlike ljudskih polova – da pomognu Keli u poteri. Počeli su da trče napred-nazad duž kratke ograde ispred kuće, čekajući da ih Keli sustigne.

Otvorila je kapiju i ušla na imanje, oprezno obišavši kuću da bi proverila ima li zamki. Kad se uverila da je sve u redu, korenom dlana je odgurnula dvostruko prozorsko okno, raspršujući staklo dok je posezala da otključa rezu. Zatim je podigla okvir.

Osetivači su uskočili u kuću. Keli ih je pratila, proturivši jednu golu, prljavu nogu unutra, a zatim se sagla i s lakoćom zgrčila telo kako bi ga provukla kroz otvor od trideset kvadratnih centimetara. Osetivači su se popeli na sofu, ukazujući na nju poput obučениh policijskih pasa. Keli je nepokretno stajala nekoliko trenutaka, otvarajući čula prema unutrašnjosti kuće. Potvrdila je da su sami i da su stigli prekasno. Međutim, osetila je Efovo prisustvo. Možda može još nešto da sazna.

Osetivači su jurnuli preko prostorije ka prozoru koji gleda na sever, dotičući staklo kao da upijaju skorašnju senzaciju – a zatim su pojurili uza stepenice. Keli ih je pratila, dozvoljavajući im da njuše i pokazuju. Kad je stigla do

njih, skakali su po spavaćoj sobi, uznemireni usled hitnosti Efovog nedavnog prisustva, poput životinja koje izluđuje neki neodoljiv ali neshvatljiv nagon.

Keli je stajala u središtu prostorije, s rukama uz bokove. Toplota njenog vampirskog tela, posledica njenog gorućeg metabolizma, istog trenutka je podigla temperaturu prohladne prostorije za nekoliko stepeni. Za razliku od Efa, Keli nije patila ni od kakvog oblika ljudske nostalgije. Nije osećala naklonost prema svom bivšem obitavalištu, niti ju je opsedalo osećanje žaljenja i gubitka dok je stajala u sobi svog sina. Više nije osećala nikakvu povezanost s tim mestom, kao što više nije osećala povezanost sa svojom bednom ljudskom prošlošću. Leptir se ne osvrće na svoju formu gusenice ni čežnjivo ni s nežnošću, već prosto odleti.

U njeno biće je ušlo zujanje, prisustvo unutar glave i ubrzanje kroz čitavo telo. Gospodar je gledao preko nje. Video je njenim očima.

Posmatrao je njihov neuspeh.

Čas velike časti i privilegije...

Zatim je, jednako naglo, zujavo prisustvo nestalo. Keli nije osetila prekor Gospodara zbog toga što nije uhvatila Efa. Osećala se korisnom. Za razliku od svih ostalih koji su služili Gospodara širom sveta, Keli je posedovala dve stvari koje Gospodar visoko ceni. Prva je direktna veza sa Efraimom Gudvederom.

Druga je Zakarije.

Ipak, Keli je osetila ubod želje – potrebe – da preobrazi svog dragog sina. Potreba je opadala, ali nikad nije nestala. Osećala je sve vreme taj nepotpun deo sebe, prazninu. To se protivilo vampirskoj prirodi. Međutim, podnosila je tu agoniju samo iz jednog razloga: Gospodar je to zahtevao. Samo je njegova čista volja držala Kelinu čežnju na odstojanju. Zato je dečak zadržavao svoju ljudsku prirodu. Ostajao je neoslobođen, nedovršen. Zaista je postojala svrha u Gospodarevom

zahtevu. U to je bezuslovno verovala. Motiv joj još nije bio otkriven, jer još nije vreme da ga sazna.

Zasad je bilo dovoljno gledati dečaka kako sedi kraj Gospodara.

Osetivači su skakutali oko nje dok se spuštala niza stepenice. Prišla je otvorenom prozoru i izašla kao što je ušla, maltene ne prekidajući korak. Kiša je ponovo počela da pada, krupne crne kapi su je šibale po vreloj skalpu i ramenima, nestajući u oblaku pare. Stala je na središnju žutu liniju na ulici i iznova osetila Efov trag. Krvni otkucaj mu je postajao sve snažniji dok se treznio.

Sa osetivačima koji su jurili napred-nazad, koračala je po kiši, ostavljajući bled trag pare za sobom. Bližila se brzom tranzitnoj stanici i osećala kako psihička veza počinje da slabi. To je bila posledica sve veće razdaljine između njih. Ukrcao se na voz podzemne železnice.

Razočaranje joj nije pomračilo misli. Keli će nastaviti da prati Efa sve dok se ponovo ne sjedine, ovog puta zauvek. Prenela je izveštaj Gospodaru, a onda je za osetivačima ušla u stanicu.

Ef se vraćao na Menhetn.

Farel

Konj je jurišao. Za njim se kotrljao oblak gustog crnog dima i narandžastog plamena.

Konj je goreo.

Potpuno obuzeta plamenom, ponosna životinja je žurno galopirala, ne zbog bola već zbog želje. Noću, vidljiv sa udaljenosti od preko jednog kilometra, konj bez jahača i sedla jurio je preko ravne, gole zemlje ka selu. Ka posmatraču.

Fet je bio paralizovan prizorom. Znao je da dolazi po njega. Predosećao je to. Očekivao je.

Stigavši do oboda sela, približavajući mu se brzinom zapaljene strele, konj u galopu je progovorio – naravno, u snu – rekavši: *Živ sam*.

Fet je urliknuo kad ga je plameni konj pristigao – i probudio se.

Ležao je na boku, na krevetu na preklop u prostoriji za posadu ispod prednjeg dela palube zanjihanog broda. Lađa se bacakala i zanosila, on se bacakao i zanosio s njom, okružen stvarima čvrsto zavezanim u mrežama. Drugi kreveti su bili presavijeni uza zid. Trenutno je samo on spavao.

San – uvek u suštini isti – progonio ga je od mladosti. Plameni konj s gorućim kopitima juri k njemu iz tame noći, budeći ga tik pred sudar. Strah koji je osećao nakon buđenja bio je dubok i snažan, strah deteta.

Posegao je ka svom rancu, koji se nalazio ispod kreveta. Bio je vlažan – na brodu je sve bilo vlažno – ali čvor na vrhu beše čvrsto zavezan a sadržaj bezbedan.

Brod se zvao *Farel*. Bila je to velika ribarska lađa koja se koristi za krijumčarenje marihuane. Da, prodaja trave je i dalje cvetala na crnom tržištu. Ovo je poslednja etapa puta sa Islanda. Fet je unajmio brod po ceni od desetak komada ručnog oružja i dovoljno municije da im obezbedi trgovinu marihuanom za narednih nekoliko godina. More je jedna od nekoliko oblasti na planeti koje su u biti van domašaja vampira. Pod novom prohibicijom, oskudevalo se u nezakonitim drogama. Trgovina se svodila na domaće gajene i domaće spravljane narkotike poput marihuane i metamfetamina. Imali su i sporednu operaciju krijumčarenja domaće rakije – tokom ovog putovanja, nekoliko sanduka fine islandske i ruske votke.

Fet je na Island išao u dvostruku misiju. Prvi zadatak mu je bio da ode na Univerzitet u Rejkjaviku. Tokom nedelja i meseci koji su usledili nakon vampirske kataklizme, dok su i dalje bili u tunelu ispod reke Hadson čekajući da

površinski vazduh ponovo bude pogodan za disanje, Fet je neprestano listao knjigu zbog koje je poginuo profesor Abraham Setrakijan, knjigu čoveka koji je preživeo Holokaust i pretvorio se u lovca na vampire, knjigu koju je izričito i isključivo poverio Fetu.

Knjiga se zvala *Occido Lumen*, u slobodnom prevodu „Pala svetlost“. Četiri stotine osamdeset devet listova, rukom ispisanih na pergamentu, s dvadeset iluminiranih strana, povezanih u kožu i opšivenih štitnikom od čistog srebra za odbijanje vampira. *Lumen* predstavlja prikaz uzdizanje *strigoja*, zasnovan na kolekciji drevnih glinenih pločica iz Mesopotamije, otkrivenih u planinama Zagros 1508. Ispisane sumerskim pismom i veoma krhke, tablice su preživele čitav vek, a onda su dospele u ruke francuskog rabina rešenog da ih dešifruje u tajnosti. Dva veka pre nego što je sumerski jezik zvanično preveden. Rabin je kasnije predao ilustrovan rukopis kralju Luju XIV na dar – i odmah utamničen zbog svojih napora.

Originalne tablice su uništene po kraljevskom naređenju, a za rukopis se verovalo da je uništen ili izgubljen. Kraljeva ljubavnica, koju je zanimao okultizam, uzela je *Lumen* iz dvorske riznice 1671. godine, i rukopis je otad promenio mnogo vlasnika u tajnosti, izašavši na glas kao ukleti tekst. Nakratko se pojavio 1823. i ponovo 1911. Oba puta se njegovo pojavljivanje podudarilo s misterioznim izbijanjem bolesti; zatim bi ponovo nestao. Tekst je ponuđen na Sadebijevoj aukciji na Menhetnu deset dana nakon Gospodarevog dolaska i početka širenja vampirske napasti. Uloživši mnogo truda, osvojio ga je Setrakijan uz podršku Drevnih i njihovog akumuliranog bogatstva.

Setrakijan, univerzitetski profesor koji je počeo da izbegava društvo nakon preobražaja svoje voljene supruge, postao je opsednut lovom i uništavanjem virusom stvorenih *strigoja*. Smatrao je *Lumen* autoritativnim tekstom o zaveri vampira

koji opsedaju zemlju tokom čitave istorije čovečanstva. Javno se bavio skromnim poslom zalagaoničara u siromašnom delu Menhetna. Međutim, u utrobi njegove radnje nalazilo se skladište oružja za borbu protiv vampira i biblioteka drevnih izveštaja i priručnika koji se tiču te užasne rase, sakupljenih na sve četiri strane sveta tokom potrage koja je potrajala desetlećima. Njegova žudnja da otkrije tajne koje sadrži *Occido Lumen* bila je tolika da je na kraju dao svoj život kako bi knjiga dospela u Fetove ruke.

Tokom dugih mračnih noći u tunelu ispod Hadsona, Fetu je sinulo da je neko ponudio *Lumen* na prodaju. Neko je posedovao prokletu knjigu – ali ko? Smatrao je da prodavac možda zna nešto o njenoj moći i sadržaju. Otkad su izašli na površinu, Fet je marljivo pregledao tom s rečnikom latinskog jezika u ruci, mukotrpno prevodeći leksikon najbolje što može. Tokom posete praznoj zgradi Sadebija na Aper ist sajdu, Fet je otkrio da je Univerzitet Rejkjavika anonimni primalac novca od prodaje te izuzetno retke knjige. S Norom je vagao dobre i loše strane polaska na taj put i zajedno su odlučili da dugo putovanje na Island predstavlja najbolju priliku da otkriju ko je zapravo ponudio knjigu na aukciju.

Međutim, po dolasku je otkrio da je univerzitet postao odgajalište vampira. Fet se nadao da je Island pošao putem Ujedinjenog Kraljevstva, koje je žustro reagovalo na pošast, raznelo tunel ispod Lamanša i bacilo se u lov na *strigoje* odmah nakon izbijanja zaraze. Ostrva su ostala maltene potpuno slobodna od vampira i njihovi stanovnici, mada potpuno izolovani od ostatka inficirane planete, ostali su ljudi.

Fet je sačekao dnevnu svetlost, pa je pretražio administrativne kancelarije u nadi da će otkriti poreklo knjige. Saznao je da je univerzitetska fondacija ponudila knjigu na aukciju, a ne određeni naučnik ili dobrotvor, kao što se nadao. Univerzitet je bio potpuno napušten, ali suviše dugo je puto-

vao da bi naleteo na ćorsokak. Ipak, posredi nije bio potpun promašaj. Na polici Odeljenja za egiptologiju Fet je pronašao veoma zanimljiv tekst: staru, kožom povezanu knjigu iz 1920. godine, odštampanu na francuskom. Na korici su bile ispisane reči *Sadum et Amurah*. Poslednje reči za koje ga je Setrakijan zamolio da ih zapamti.

Poneo je tekst sa sobom mada nije znao ni reč francuskog.

Drugi deo misije bio je znatno produktivniji. Tokom ranih dana udruživanja s krijumčarima trave, nakon što je saznao koliko daleko njihov domašaj seže, Fet im je uputio izazov da ga povežu s nekim ko prodaje nuklearno oružje. Taj zahtev nije bio nemoguć kao što bi čovek pomislio. U Sovjetskom Savezu, gde su *strigoji* kontrolisali sve, bivši kagebeovci su pokrali mnoge takozvane kofer-nuklearke, za koje se pričalo da se, ne baš u savršenom stanju, mogu nabaviti na crnim tržištima Istočne Evrope. Gospodarev poriv da očisti svet od tog oružja – da ne bi bilo iskorišćeno za uništenje njegovog mesta porekla, kao što je Gospodar uništio šestoro Drevnih – dokazivala je Fetu i ostalima da Gospodar jeste ranjiv. Poput ishodišta Drevnih, Gospodarevo mesto porekla, ključ za njegovo uništenje, zapisano je na stranama *Lumena*. Fet je ponudio odgovarajuću cenu, a imao je i srebro kojim je mogao da obavi isplatu.

Posada krijumčara je ispipala teren među svojim pomorskim zemljacima, obećavajući srebrnu isplatu. Fet je bio skeptičan kad su mu rekli da imaju iznenađenje za njega, ali dovoljno očajan da poveruje u bilo šta. Na malom vulkanskom ostrvu južno od Islanda, sastali su se sa sedam članova posade na starudiji od jahte sa šest različitih vanbrodskih motora na krmi. Kapetan je bio mlad, u srednjim dvadesetim godinama, i praktično jednoruk. Leva ruka mu se osušila i kraj joj se izvio u ružnu kandžu.

Naprava nimalo nije podsećala na kofer. Nalikovala je burencetu ili kanti za smeće umotanoj u crnu ceradu i

mrežu, sa zakopčanim zelenim remenjem preko bokova i poklopca. Bila je visoka otprilike devedeset centimetara, a široka šezdeset. Fet je pokušao nežno da je podigne. Težila je četrdeset pet kilograma.

„Jeste li sigurni da je ispravna?“, pitao je.

Kapetan je zdravom rukom počeošao bradu boje bakra. Progovorio je na lošem engleskom s teškim ruskim naglaskom. „Rečeno mi je da jeste. Postoji samo jedan način da to otkrijemo. Nedostaje joj jedan deo.“

„Jedan deo nedostaje?“, upita Fet. „Pustite me da pogađam. Plutonium. U-233.“

„Ne. Gorivo je u jezgru. Kapacitet – jedna kilotona. Nedostaje joj detonator.“ Pokazao je ka spletu žica na vrhu i slegnuo ramenima. „Sve ostalo valja.“

Eksplzivna sila atomke od jedne kilotone jednaka je sili od hiljadu tona TNT-a. Udar ni talas širine osamsto metara i razorne snage dovoljne da savije čelik. „Voleo bih da znam kako ste došli do nje“, reče Fet.

„Ja bih voleo da znam za šta vam je potrebna“, odvrati kapetan. „Najbolje je da svako zadrži svoju tajnu.“

„Pošteno.“

Kapetan i još jedan član posade pomogli su Fetu da utovari bombu na brod krijumčara. Fet je otvorio skladište ispod čeličnog poda gde je držao srebro. *Strigoji* su bili rešeni da sakupe svaki komad srebra kao što su bili rešeni da sakupe i unište sve atomske bombe. Zbog toga je vrednost te građe koja ubija vampire rasla eksponencijalno.

Kad su obavili posao, uključujući razmenu votke za vrećice duvana koju je obavila posada, sipali su piće u čaše.

„Ukrajinci si?“, pitao je kapetan Feta nakon što je iskapio alkohol.

Fet je klimnuo. „Kako znaš?“

„Izgledaš poput ljudi iz mog sela, pre nego što je nestalo.“

„Nestalo?“, upita Fet.